

LA CAMPANA DE GRACIA

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagosi)

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

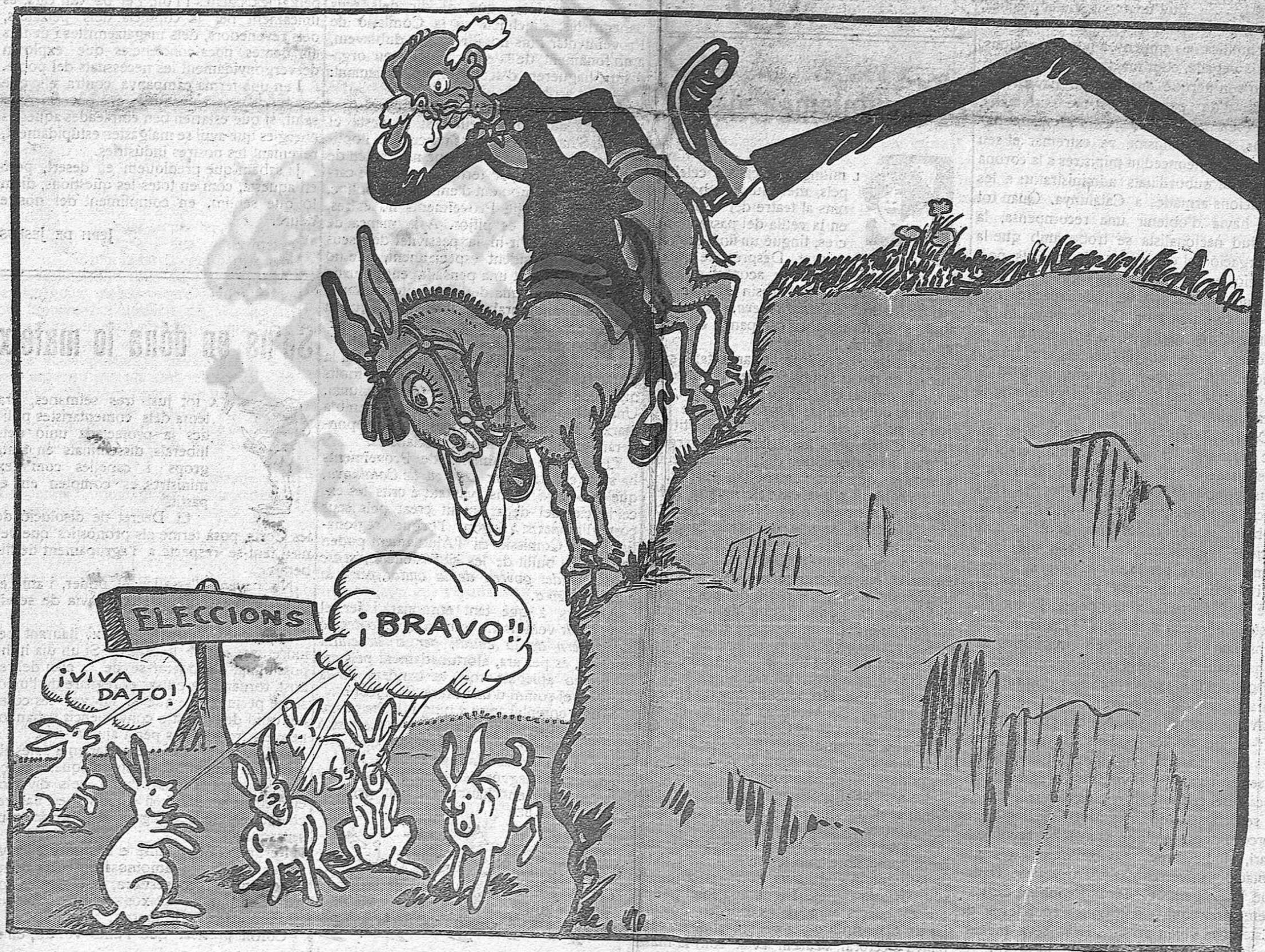
AQUEST NÚMERO 10 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA

NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: LIBRERIA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELEFONO A 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona: cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

DES DE LES ALTURES

— Ai, Careto, pobres de nosaltres!... que axò té totes les trasses d'un doble suïcidi!

La inútil rebequeria

La mentalitat d'una gran part de patrons és tan perillosa per a ells mateixos com els excessos de l'extremisme obrer. La classe patronal no vol fer-se càrrec de les circumstàncies presents. No es conforma a viure entre trontolls, conflictes, vagues i inquietuds. I no té més remei que conformar-s'hi. El temps en què el règim vell es mantenia fort, voltat de la quietud i el silenci de la classe explotada, ha passat per a no tornar. Mentre el règim de la societat humana no hagi sofert una profunda transformació, no cal esperar la pau social.

Pot demanar-se, això sí, que la lluita es realitzi en condicions de noblesa. Cal alçar-se contra l'us, per l'una o l'altra part, de procediments cruels i antihumans. Cal desitjar que els sotrats de la lluita no enfonsin l'edifici secular de la civilització humana, que és la única cosa alta que ha deixat el pas de les generacions damunt la Terra. Però el món, que mai no ha estat verament una bassa d'oli, no pot ésser-ho avui. Avui menys que mai.

Els rebees s'impacienten davant l'estat de perturbació en què ens trobem. Però aquesta perturbació està causada en gran part per l'egoisme i la ceguera de les classes dirigents i patronals, que han deixat passar els anys, i les dècades, i els segles, sense millorar la sort de les classes humils, avui encesa per les flames de passió que menacen la societat humana.

DAVANT DE LES ELECCIONS

INS en aquells partits que com el regionalista tenen una existència electoral, projectant vers ella tota la seva acció, el decret de dissolució ha produït una contrarietat pràctica, perquè, apart la seva significació política, els empeny a noves eleccions, aquesta vegada, com mai, perilloses.

I ho són perquè ens trobem davant dels efectes d'un conservadurisme sistemàtic, tant en els nacionalistes, com en els republicans. El catalanisme va extreure el seu oportunisme, concedint ministres a la corona i auxili de subordinats administratius a les institucions armades a Catalunya. Quan tot això havia d'obtenir una recompensa, la multitud nacionalista se troba amb que la postergació del catalanisme és absoluta, postergació en l'aprofitament governamental dels seus homes, i en les preocupacions dels governants. El senyor Cambó ja no té cap jerarquia. Ni se l'aten, ni se'l consulta, ni produeix inquietud les actituds que pugui pendre. En el programa ministerial d'En Dato per a res s'esmentà el problema de Catalunya.

Davant d'això—i del seu fracàs com polític financer—el senyor Cambó creu en l'afermament del separatisme. Però, qui haurà contribuït més a formar-ho, les resistències madrilenyes o la seva impotència per a obtenir minces concessions, aquelles delegacions imprescindibles per a la vida de la Mancomunitat, per exemple? Ara se troben ell i el seu partit, sense un crit de guerra que torni a enardir al seu poble. Ja tot està gastat, l'apelació a Europa, l'Espanya gran, l'hostilitat dels governs, els programes mínims. Han estat massa conservadors i ara ho purguen. Han volgut excessiu oportunisme i ara els hi manca oportunitat.

Així els republicans. No han sabut renovar-se, i el sindicalisme els ha restat aquelles multituds que els seguien. Lerroux vol ésser el Thiers espanyol. Els altres directors locals del republicanisme accentuen, també, el seu conservadurisme davant de les grans forces noves, se digui socialisme revolucionari, sindicalisme o bolxevisme. Aqueixes votacions adverses a la proposició del director intel·ligent del «Partit Republicà Català» demostren que els grups republicans de Catalunya volen persistir en la seva menestràlia democràtica, vivint un ideal que ja

l'Abdon Terrades posava en vers i En Clavé en música.

Els exercicis de conservadurisme posaran en situació difícil, en les eleccions vinents, a regionalistes i a republicans. Un monàrquic pot al·legar idèntics principis que els republicans—fora els constitucionals. Així Ossorio i Gallardo. En quant als catalanistes, votaran, però sense fe, i on trobin un rival magnànim, el talonari de xecs derrotarà als patriotes defraudats.

PARADOX

El Comunisme i els vots

El míting sindicalista celebrat pels metal·lúrgics barcelonins al teatre del «Bosque», en la vetlla del passat dimecres, tingué un final extraordinariament interessant. Després de tractar el conflicte del ram, fou acordat que els obrers barcelonins declarassin el boicot a diari de Madrid *Espanya Nueva*, avui sindicalista, si continuava la campanya electoral que ja ha iniciat.

Aquest acord, prè per unanimitat i amb entusiasme per un públic obrer nombrosíssim, que omplia el local de gom a gom, donarà sens dubte motiu als senyors que formen la majoria del Directori del Partit Republicà Català per a fer reflexions amargues respecte a l'esdevenidor de les orientacions moscovites que darrerament han adoptat.

Els prohoms a que ens referim són partidaris de la intervenció en la lluita electoral. I no solament en són partidaris, sinó que consideren aquesta lluita com un aspecte essencial de la seva actuació. Nosaltres no creiem en les murmuracions dels que atribueixen certs canvis al desig de salvar actus de Diputat en perill. Tenim dels polítics qui fem referència un concepte més alt, pes a les seves equivocacions reiterades. Esten segurs que ells no s'han fet comunistes amb el propòsit primordial de recollir els vots de la classe obrera. No pensem que hagin emprès el camí de Moscou, com a via més segura per a tornar al Congrés de Diputats d'Espanya. Estem convençuts de la sinceritat de la seva actitud present. Però creiem de cas cridar-los l'atenció sobre la incompatibilitat que hi ha pràcticament a Catalunya entre sumar-se al moviment sindicalista i pretendre representacions electives populars.

En altres llocs, el comunisme és perfectament compatible amb les actes de Diputat o de Regidor. A Catalunya, aquestes coses són avui incompatibles. De la mateixa manera que els obrers barcelonins acorden boicotejar un diari sindicalista pel sol fet de fer campanya electoral, veurem aviat com la mass

dels treballadors barcelonins acordaran una mena de boicot contra els polítics que han anat cap a ells, als quals presentaran com ambiciosos que no volen altre cosa sinó aprofitar-se de la força del proletariat per als seus fins personals i polítics.

Si els prohoms al·ludits volen de debò barrejar-se en cos i en esperit a la massa obrera catalana, no tenen més remei que desistir de presentar la seva candidatura a les properes eleccions de Diputats a Corts.

Potser aquest desinterès tocaria el cor dels sindicalistes i els faria creure de la sinceritat dels polítics que avui afalaguen a la classe treballadora i alcen aquí la bandera ultravermella de la Tercera Internacional.

FULMEN

Molta llengua i pocs fets

A primers d'abril passat, al constituir-se l'actual Ajuntament, es creà una Comissió Municipal de Proveïments, a la que es donà categoria de permanent.

Sigué el nomenament de l'esmentada Comissió una de les iniciatives contingudes en el programa regionalista, que solemnitza així la seva presa de possessió del govern de la ciutat.

La Comissió de Proveïments, ponderada fins a l'extrem, tenia assignades no sabem quines capdallíssimes funcions. El sol fet de la seva fundació seria prou per a que el problema de les subsistències, fins aleshores insoluble, caminés com una seda. Per a que la vida dels barcelonins, tornada impossible per la carestia dels aliments, es convertís en cosa fàcil i plaenta.

Qui és capaç de recordar una per una les virtuts miraculoses que, al dir dels seus panegiristes, s'inclouen en la Comissió de Proveïments? Fins nosaltres, que dubtavem, amb fonament, de la eficàcia del nou organisme, haguérem d'acotar el cap, exclamant: —Tant arribareu a dir...

El temps ha passat, i de les aventatges promeses amb prou feines si en resta el record. S'ha esvaït l'encant nascut de l'optimisme lligaire. La realitat, que no s'entén de discursos ha tirat per terra el castell de cartes alçat en un moment d'entusiasme polític.

La Comissió de Proveïments no és res, ni pinta res, que és pitjor. A la manca de plan, hem d'afegir-li la passivitat dels seus homes, del president especialment, que no sabem hagi tingut una pensada encaminada a regularitzar alguna de les infinites anomalies, dels innombrables abusos, de que a diari i en matèria de subsistències, som víctimes els barcelonins.

La Comissió de Proveïments és a Cà la Ciutat un organisme més, entre els molts que compliquen l'administració comunal. Una roda de l'aparell burocràtic, que sembla marxar més malament, segons van preponderant en ell els tècnics i especialistes.

El fracàs de la Comissió de Proveïments ha sigut constatat per *La Veu de Catalunya*, que eixordava abans, vantant a crits les excel·lències del departament creat pels seus correl·ligionaris. Segons l'òrgue regionalista, ni la Comissió ni l'Ajuntament poden resoldre el bullit de les subsistències, sense l'obtenció del govern de la ciutat, per a la ciutat mateixa.

Allavors, a què tant enraonar i fer el maco? Per ventura no sabien que l'obtenció del govern de la ciutat, per a la ciutat mateixa, és per ara, afortunadament pels catalans no aplegats sota la bandera de la «Lliga», el somni d'una nit de Sant Joan?

Sense comptar que a ningú li ha passat mai per la barretina demanar a la Comissió de Proveïments que resolgui lo que tots sabem que no està a la seva mà.

Amb que hagués fet lo que podia i ha deixat de fer, ens hauriem donat per ben contents. —TABER

L'ou o la gallina?

S'HA plantejat un problema semblant al de l'ou i la gallina. S'encareix la vida perquè puguen els jornals o puguen els jornals perquè s'encareix la vida? Els obrers demanen més diners perquè tot s'apuja; s'augmenta el preu de tot perquè els obrers demanen més jornal. En aquesta cursa boja que han emprès uns i altres, ningú sap on anirem a parar.

Va arreglar-se la vaga dels carreters el dissabte. Al dilluns següent el llus costava a duro la terça i les patates a vint cèntims la lliura. La llet, malgrat les ordres severes del Govern civil, costa a pesseta i vint el litre. Si ara s'apuja el pa, és natural que els carreters demanin cinc duros més cada setmana.

Convindria que tothom, i sobre tot els Sindicats i la Patronal, deixant-se d'odis salvatges, s'ocupessin amb interès de posar fre a l'ambició dels acaparadors i dels revenedors per a fer possible un descans en la sèrie inacabable de demandes que necessàriament deuen formular els obrers. De les autoritats no cal refiar-ne per la senzill raó de que no tenim autoritats.

Basant-se en els preus actuals dels lloguers, de les robes i dels queviures, cada ofici tindria d'estudiar els jornals mínims que s'han de pagar als obrers i després de regular la jornada de treball i els demés detalls convinçents a cada ram, firmar unes bases justes i equitatives que s'obliguessin a respectar, durant un any, patrons i obrers.

Cada tres mesos podria revisar-se la qüestió de sous per a acomodar-les a les variacions que hagués sofert el preu de la vida. Així quedaria resolt el problema de l'ou i la gallina, perquè mai la puja dels articles podria alegar com a motiu la puja dels jornals i quedaria ben clarament demostrat que si el peix, i les patates i l'oli, i el pa van cars, és únicament per la codícia dels peixaters, dels revenedors, dels magatzemistes i de tots els demés poca-conciències que exploten desvergonyidament les necessitats del poble.

I en una ferma campanya contra els que ens buiden les butxaques i ens enverinen la salut, si que estarien ben empleades aquestes energies que avui se malgasten estupidament, reventant les nostres indústries.

Ja sabem que prediquem en desert, però en aquesta, com en totes les qüestions, diem lo que sentim, en compliment del nostre deure.

JEPH DE JESPU

Se'ns en dona lo mateix

A tot just tres setmanes, era tema dels comentaristes polítics la projectada unió dels liberals, disseminats en tants grups i capelles com ex ministres es compten en el partit.

El Decret de dissolució de les Corts, posà terme als pronòstics que venien fent-se respecte a l'agrupament de liberals.

No havent d'assaltar el poder, i amb el poder el pressupost, de què havia de servir l'unió?

Que cada liberal segueixi llaurant pel indret que millor li sembli. Si un dia hi ha possibilitat d'apoderar-se de la clau del rebot, tornarem a pulsar el registre de l'unió, sense perjudici de que si no van les coses pel camí de la nostra conveniència, abandonem els treballs fets per a ajuntar-nos.

Així és de creure que parlarien a soles els prohoms liberals. Les notes d'aquesta cançó enfadosa que suposa l'unió dels diversos elements que integren el partit, les han recollides els seus col·legues del bando conservador.

Perquè és el cas que d'uns dies ençà vé parlant-se amb amoïnosa insistència d'una concentració conservadora, que sembla topar-se amb els mateixos obstacles que impediren fer la dels liberals.

Convé precisar que l'unió vol dir, en el

temps que som, pacte per a anar a les eleccions. Repartir-se equitativament els districtes, prescindint en absolut de la voluntat del cos electoral.

Unir-se, suposa anar a la conquesta d'unes actes, adquirides sense lluita. Engiponades al ministeri. Befant la llei del sufragi. Desconeixent, no ja als electors, sinó la situació geogràfica del districte.

Lo curiós, és que hi hagi qui faci atenció a aquestes petiteses de la política, ajudant a la confusió que és la norma de la vida nacional. Lo trist, és veure com es dona aire a aquestes minúcies, presentant-les als ulls de la gent com afers d'interès capdal.

Què hi fa que els conservadors s'uneixin, no havent de millorar l'intel·ligència, l'aspecte general de la nació? Si no resol l'acord cap dels problemes plantejats per l'hora present?

La concentració de les forces (?) conservadores—com a dir la que els liberals projectaven—pot inquietar als aspirants a candidats en les eleccions properes.

A la massa del país, no li fa l'assumpte fret ni calor.

B. DE R.

POETES?

Lema: La pesseta és la pesseta

Jo els veig fervents, cercant un consonant, llimant un vers, polint una quarteta; en treball a preu fet, fer de poeta d'ensà que diuen que això dona tant. Portar melenes, no és ja important; lo que sí es convenient, tenir maleta; i corre d'ací allà, a Vilaestreta, a Seba, Vilatoba o Vilanant. Perdona'ls Apol·ló, si així enlletgeixen la tasca de rimar, si no ennoblexen la cítara que tu vas fer senti. No'n facis cas, els temps actuals ho porten; poetes estevevs això comporten; Mercuri avar ha renaixut aquí.

FERESTEC

Allò de les cúes

AGOTAMENT del pa a les fleques, sorprengué a la família Riscles amb un crostonet eixut, d'aquells que solen guardar-se per fer sopes.

Mare i filla corregeren tota la tarda com bàgres emmetzinades, cercant cúes on afegir-se. Passaren les hores, es feu vespre, i no's desenganyà la mare de l'inutilitat del seu sacrifici fins que un municipal eixí per la porta falsa de la forneria, amb un cartell moll de pastetes pel costat posterior, clavant-lo sobre la porta cent cops trucada amb els peus, amb les mans i amb una pedra perduda, arrencada de la filera amb la punta del ganivet d'un esperantista, i amb les ungles de quatre entremaliats menors, manòbres de possibles barricades.

A les nou arribava a casa la Madrona, amb una paperina de quilo de galetes passades de moda, regustoses de ranci, que ni la cansalada de catorze mesos.

La filla hi arribà mig hora més tard, amb les mans buides i el pensament ple de les promeses que li feu el xicot, qui anà també a fer cúa per a matar dos pardals en un sol tret, i arribar a cap el seu enamorament.

A casa les dues dones, desvetllat el marit que havia trobat el més calent a l'aiguera, deixant anar la còrpora sobre el vell balanç testimoni de bacaines; consol de fatigues en havent muntat el centenar d'escales que enganxen el quart pis amb l'acera del carrer, engiponaren el sopar. En Magí esperava un parell de quilos de pa, curts i cars, entregats pel forner aprofitat, com una propina estimable.

Les dones encengueren el fogó, fregiren un parell de patates, talls a talls prims, d'aquells que contrallumen; amaniren tomàtocs i s'ho cruspiren. Les patates duïen la representació del pa.

Després ompliren un vas de vi cadascú, i vinga sucra galetes desgustades que el paladar, enemic de *tiquis miquis*, acceptava agrat.

Un que perilla?

—Si fan el bót i no'm voten, ara sí que botaré!

Se'n anaren a dormir i la Madrona, que té l'estómac més espavilat que les facultats anèmiques, es despertà a les dugues de la matinada anant, blanca com un fantasma i descalça com un pelegrí d'aquells del temps d'entonces, imitant un sac de gemecs, a la cuina a fer la *suca-mulla*.

El seu marit va llevar-se, disposat a fer lo que no havia fet en sa vida ja perllongada de marit carregat de paciència. De *ciencia* en tenia un pou, lo que no tenia era pa.

Cor-endins de la capital, trià entre moltes cúes, enamorant-se de la més curta, per semblar-li més esperançadora.

El poder de l'exemple feu llevar a les dones, i la família Riscles s'escampà com una taca per Barcelona, sense sapiguer cadascú on eren els altres.

A En Magí va donar-li tanda un xaval, al carrer de la Lluna: ell va donar-la a unes noies companyones i inconseqüents, poc geloses del punt, aficionades a les aventures, per així passar ràpida i bellament l'estona.

El xaval del seu davant va fugir també i, no en va tenir pocs de treballs per aconseguir ésser admès bon troç més lluny de la fleca, nord i guia d'una colla saragatera i abigarrada!

El cas és que a les nou, després de quatre hores de pendre i deixar la paciència, entrava a l'establiment amb tres rals a la mà, gelosa com la mà d'una criatura, prenent un pa que semblava un llonguet columnari, i encaminant-se a casa seva més content que un gínjol.

Pel camí trobà una parada de verdures; comprà pebrots, tomàtocs, figues, patates i moniatos crus, arribant a casa seva amb l'agradosa sorpresa d'un parell de pans que Déu n'hi dó, i una taula parada de fruites i menjars.

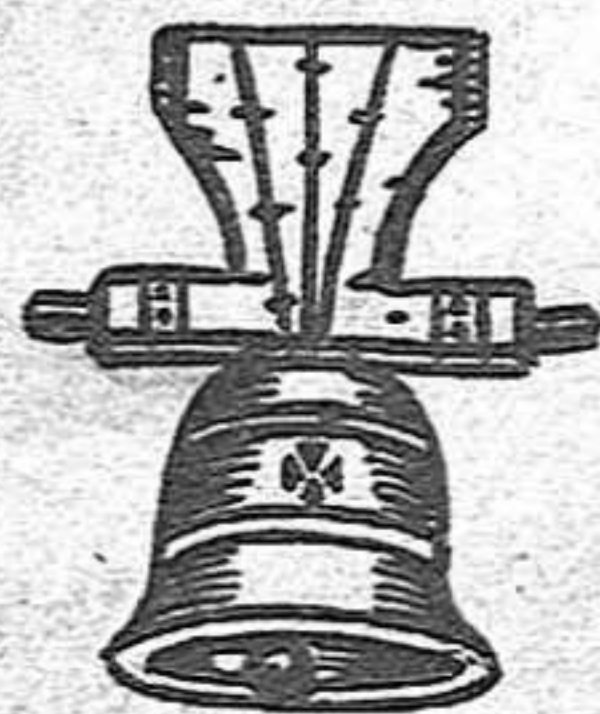
La Madrona, amb la fal·lera i la basarda de l'abstinència en preparació, havia comprat un bon tall d'oca, mig conill i dues terces de bou a la plaça, una vegada mestressa del pa.

La noia, sapiguent-se per endavant perdonada, comprà mitja dotzena de magranes i una lliura de figues seques, fruites ambdugues de la seva predilecció.

I ve't aquí com un motiu no gens falaguer, ha esdevingut encetall de festa de disbauxa.

Fins que la família Riscles passí balanç i trobi unes engrunes escasses en el seu *haber*...

J. COSTA I POMÉS

CAPÍTOL DE NOVEL·LA

FE

LOSANES de Munt està de gala avui, diada de Corpus. De bon matí, l'església vessa de fidels que combreguen i s'exaltien amb les incomparables dolceses de l'Evangeli que el senyor rector comenta després del prec dominical i les amonestacions que sempre mouen a curiositat. Després l'esmorzar precipitat per causa de que els homes han d'anar a la barberia a afeitar-se i els bailets a que'ls rissin i posin vidre volador, doncs cada hu té paper que desempenyar en la processó de la tarde; qui de Jesuset, qui de Sant Joan, qui porta el penó de la cofraria de nens, etc., etc.

No cal dir que la gorra és aquell dia penyora superflua, doncs no és qüestió d'embullar lo que amb cura i paciència ha creat el perruquer a còpia de cosmètic. I dic creat perquè, en efecte, els pentinats dels homes de Llosanes de Munt, en la diada de Corpus són veritables joies artístiques vessantes de lluentor i perfum de rosa.

Mes no divaguem i anem al gra de la cosa. En havent dinat, desseguida, al peu del portal de les cases comencen a comparèixer panners de ginesta i fulles de rosa. Les mosses endiumenjades peguen quatre cops d'escombra al carrer, arruixant-lo després amb abundor, a fi de que en cert modo s'hi enganxi la catifa de flors i pètals que de mil maneres combinats broden d'ample a ample el pas per a la rua mística.

Ja passa el secretari amb el trajo flamant tret de la calaixera que sent a llaurer i espigol, la camisa planxada a toc de cartró i una corbata vermella amb grans quadres blancs que's pega bofetades amb la morenxa del rostre clapejat de blau per efecte del rasurat pel negríssim de la barba.

Acompasades desfilen cap a l'església les persones de nom del poble, En Tiquet amb una cadena de rellotge que li colpeja majestuosament el ventre i que pesa més que un llibre de pou; En Rusca, llarg i prim com la Quaresma, capítol polític del partit conservador; En Quana que mai s'ha vist tip, acompanya la nena vesida de Mare de Déu dels Dolors, exacta que la de l'altar del Sacrament; l'alcalde amb son bastó de mando, que per cert li vé llarc, trepitja pel mig del carrer que sembla estret per a ell.

En fi, com he dit, va passant tota la faràndula il·lustre del poble, en tan que l'església va omplenant-se de gent mudada i suorosa, doncs fa una caloretta bastant pujada de tò.

L'esborgit comença mitja hora abans de l'eixida de la processó.

—Jo no tinc atxa.

—Jo no sé amb qui tinc d'anar...

Sant Pere i Sant Joan fan pinyes perquè l'un ha pres un caramel a l'altre. Hi ha que descompartir-los, però Sant Pere ha perdut les claus... i vinga tothom a cercar-les, trobant-les per fi sota els peus d'En Ramento aixafades, doncs eren de cartró, com un paper de fumar, tota volta que'l tal Ramento és un home de pes i té uns peus com unes barcases. Què hi farem! Sant Pere anirà sense claus.

Quan tot està disposat i passa un quart de l'hora, el rector se'n adona de que manca la musica *nada menos*.

El senyor rector porta el terno millor del repertori; és de seda, brodat de dalt a baix amb ramatges complicadíssims i embuïts que augmenten amb aital manera el pes de la capa, que el pobre clergue sua com un carreter i de tant en tant arronsa les espatlles per a adobar-se-la i alleugerir-se a l'ensemps un xic la pesantor canviant de postura.

A l'últim la musica arriba i al cap d'un ratet les campanes repiquen amb bogeria senyalant l'eixida de la processó i arrencant un aara! perllongat de la multitud impacienta que s'adoba en les fileres de cadires que de totes menes i colors s'arrestellen arran de fassana pels carrers del curs.

La processó avença majestuosa carrer Major amunt.

Tothom cerca el conegut i li demana tiri un caramel que els bailets cassen en sa volada i engoleixen sense mastegar com uns mals esperits. També de les finestres cau alguna que altra lleminadura. Hi ha que veure com pateixen els escolanets que porten els gonfanons per a no fer lo que una altra volta que'l deixaren a terra abocant-se a la dolçor que botia per entremig de les cadires de l'acera. Castic gran hagueren certament; el qual fou rememorat avui en previsió pel senyor rector.

Brometes de l'estiu; un agombolament de torres negres i udolantes fa sa compareixença per llevant i s'estén ràpid vers el caseriu. A la poca estona el sol acluca un ull i pon després l'altre, quedant tot envoltat amb aquell color gris que reflecten els núvols propers a desfer-se en aiguat furiat que escombra la pols de les carreteres engendrant galàpags.

Mes ja la processó entra a la plaça on un altaret hi és guarnit, d'on el senyor rector beneirà al poble amb l'Hòstia Sacratíssima, mentre l'escolania rellaurà llaors i planys.

Però, fillets de Déu!, la nuvolada porta empenta i no s'admet de raons, avença, avença geganta i cridanera con desglaç en els cingles. Ja els llamps brillen dominant la claror del dia; els trons retrunyen fent tremolar els vidres de les finestres.

I en el precís moment d'entrar el talem en la plaça, comencen a caure gotes com duros que boten damunt les lluentes clepses i escampen l'eixam d'humans acolpats frisosos de la benedicció sublim.

A rengló seguit, Verge de la Solitud!, cau un llamp en l'alzina que s'adreja enfront el portal de l'església, i darrera d'aquest un altre.

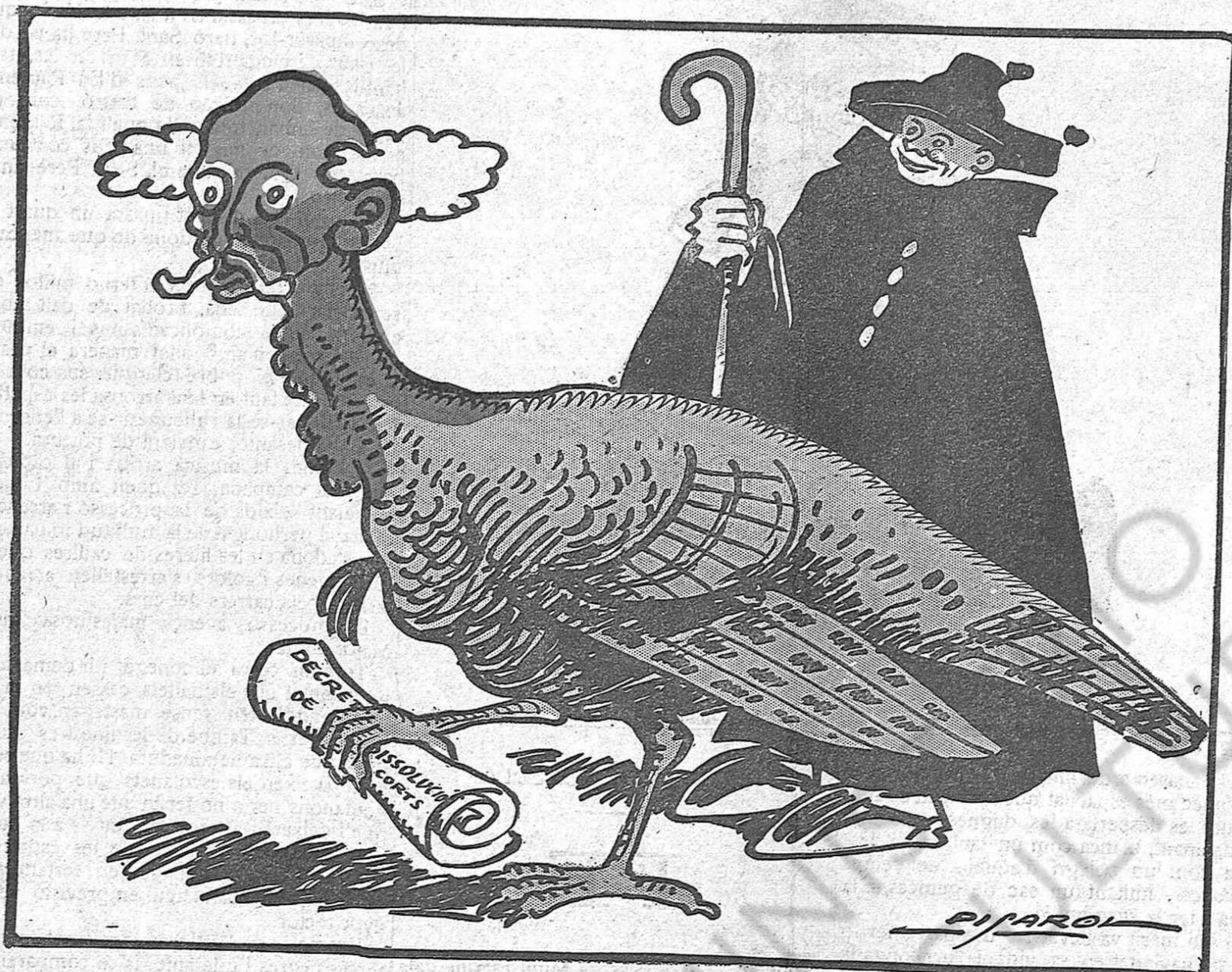
L'espatèc horrible, l'eixordant tró ferestec i sec que fa el conjunt dels udols d'aquelles exalacions mortíferes, commou el cor profund del terrer de Llosanes, posant l'esglai en cada pit, la gelor als llavis i l'extravisme en totes les mirades. De moment sembla que aquella compacta multitud hagi sigut aixafada sense un xisclé, però la mànega d'aigua que fa temps es desploma fa revifar els cors parats en treva angoixosa.

La confusió d'allavors és indescriptible; crits, plors, corredices, desmais, un que s'estronca la sang que s'ha fet al caure, un altre que clou com pot ses trocejades calces al fugir, bailets que xisclen, jaïos que reneguen, dones que resen... i tots sots una tempesta desenfrenada que erica el cel color de plom de cargols de foc que senten a sofre.

Sol, en mig la plaça que sembla el sot de les fúries, el senyor rector està immòbil com una estàtua, embolcat de cap i tot amb sa capa brodada.

En un instant totes les boques es desclouen en un aï! esgarrifós que l'emoció arrenca i els més valents s'encoratgen i es posen a córrer envers el sacerdot que a sos ulls apar com un heroi místic, com lo capdill de l'en-

Destinat al sacrifici

El Gall: — Em sembla que si arribo a Nadal, ja faré prou

questa sacrosanta contra l'infern que extén les urpes.

— Senyor rector, senyor rector— criden aquells esforçats paladins que l'ideal sagrat exalta.

Mig desmaiada, a punt de caure, sostenint-se amb la custòdia que despres de ses mans tremoloses ha quedat dreta al seu costat fent-li de bàcul, el clergue va mormolant amb veu feble com gemec que brolla de la tomba a temps que maliciosament clou l'ull esquerra:

— No tingueu por, no temeu, que és de seda la capa... —FRANSS OPALINE

D'AQUÍ I D'ALLÀ

Segueixen els bolxeviquis fusellant a tort i a dret; un dia quinze persones, l'altra trenta, l'altra cent.

— Això— diuen alguns cànids, que no saben comptar bé— causarà la mort de Rússia, i no trigarà molt temps.

Quina manera més tonta d'enredar al públic benèit!... Encara que la matança es doblés i es tripliqués; encara que aquest desori durés cinquanta anys o cent i els fusellaments es fessin a cada cap de carrer, la nació subsistiria; a Rússia hi ha molta gent!

— I doncs, senyor diputat, ara mai està de viatge... ¿Que és que ja ha perdut el gust de mudar sovintet d'aires, com abans solia fer? A què es deu aquest miracle? Que potser és que no està bo? — No; és que ara ja no fins *pase*.

— A Portugal... — No segueixil ja sé tot lo que'm va a dir. S'han declarat dinou vagues, s'han parat onze carrils, han reventat trenta bombes i el Govern ha dimitit.

— Sí, però... com ho sabia? — No ho sabia; però ho dic perquè això és lo que alli passa cada dia. Veliaquí!

— I l'alcalde de Cork, tan impertèrrit! Per més que tothom l'insta, no hi ha modo de fer-li menjar res. Sols beu, i gràcies. — Ah! Beu?... *Ahora lo comprendo todo*.

Vostè gaüta escrúpols? Vostè en pèls repara? Vostè res no exporta? Vostè no acapara? Vostè encara busca de la llei l'arrimo? Vostè té vergonya?... Doncs, vostè és un *primol*!

— En Wilson torna a remoure's. — El pobre Wilson?... Jo'm creia que aquest bon senyor ja jeia entre els pacífics difunts. — No, no; viu.

— I encara intenta curar la bestiesa humana? — Poc se n'hi falta. Demana que no oblidem els seus «punts».

L'or ha pujat. «De resultes», ja veuran com dins de poc els apreciables pagesos ens apujaran les cols, i els naps, i les xirivies, i els tomàquets i els pebrots. I si algun parroquià es queixa, ells replicaran: — Com vol que ho arreglem, doncs, nosaltres?... Què no sap que ha pujat l'hort?

C. GUMÀ

REPICS

Cap a Madrid han marxat de tronc En Cambó i En Ventosa. Diu que van a tractar, amb el Govern, dels conflictes socials de Barcelona. Però no en creguin res. L'únic conflicte que an ells els preocupa ara com ara és les eleccions. Perquè, amb el descrèdit dels somatentistes, aquesta vegada l'àpet de la victòria els perilla.

festa de confraternitat entre homes d'una mateixa raça separats per una aduana en la que, no sols s'hi escorcollen maletes sinó entusiasmes patriòtics.

Diuen de Londres que si la vida de l'Alcalde de Cork s'allarga tant és perquè el famós *sinfèiner* s'alimenta amb suc de raïm i alcohol.

Aquesta notícia — es veu d'una hora lluny — deu ésser de procedència centralista.

Suc de raïm i alcohol! Es una manera política — política lloyd-georgista — de tractar al heroi irlandès, de borrratxó.

En Macià no ha volgut adherir-se al «Congrés de la Democràcia Republicana».

Naturalment. Quines ganes d'entretenir-se en minúcies un home com ell que té una tan grossa tasca a complir: la lliberació total de Catalunya.

Ell sap que quan la pàtria sigui lliberada, la Democràcia i la República vindran soles i per immediata conseqüència.

Corren males veus. Les males veus se refereixen a la solució de la darrera vaga.

Sembla que el pedaç no fou cosit sinó embast i dels més bastos que pugui haver-hi.

Ademés sembla que hi hagué terror... I pels terrors no's guanyen els amors. Res, que tenim pau per quinze dies.

Marqueset de Olérdola: què hi has anat a fer a Madrid?

Has anat, potser, a preparar les tupinades electorals a favor de la molt il·lustre Unió Monàrquica?

Llàstima de viatge, doncs. M'hi jugo l'eloqüència del *sanyó* Sala que hi perdràs les alforges.

Dissabte, dia 30 del corrent, LA CAMPANA DE GRACIA publicarà, amb caràcter d'extraordinari un número doble, dedicat a la Commemoració dels Difunts. Tots els *morts* polítics sortiran a fer gresca, en les planes d'aqueix número que preparem.

Poden, els nostres estimats col·laboradors, començar a fer punta al llàpic i a esmolar la ploma.

Cada dia per altre el governador de Barcelona nega rotundament que hagi presentat la dimissió.

El senyor Bas — què fas que no te'n *bas*? — sempre es nega.

I negant-se un dia s'ofegarà. I quan s'hagi ofegat... *dinyada!*

Se diu que dos dels candidats de la «Lliga» seran: el fill del comte de Lavern i el fill del comte de Caralt.

Quin orgull pels papàs, que són els veritables comtes!

I quina satisfacció pels lligaires que tenen de pagar els *comptes!*

Imp. La Campana i L'Esquella, Oim, 8.-Barcelona

El burgès desesperat

— Valga'm Déu, mireu que és prou, que fins els «pixa-tinters» demanin augment de sou!...